

FRANCESC VILLÀ / DIRECTOR DE fons

Per a una publicació periòdica, l'objectiu de la qual és arribar al públic en general a partir d'una línia editorial determinada, com pot ser l'actualitat política, la moda, l'automoció, les noves tecnologies, els viatges, la història, els esports, etc., assolir el número 50 és un no res en la seva trajectòria. Ara bé, quan estem parlant d'una revista que és el portaveu del *Centre d'Estudis* de la vila, els paràmetres no són els mateixos i la importància d'arribar a aquest nombre, gairebé màgic per a nosaltres, tampoc.

Recordo que en les discussions prèvies a la fundació del *Centre d'Estudis Argentonins*, si en una cosa ens posàrem tots d'acord ràpidament, fou en la necessitat de tirar endavant una publicació que reflectís la dinàmica de l'entitat, el treball que aquesta duia a terme, la incidència que podia tenir dins la vila quant al coneixement, salvaguarda i divulgació del Patrimoni local i cultural, el recull del que ha estat i del que pot esdevenir el nostre poble, però fent-ho extensiu també a l'àmbit comarcal i nacional sempre que tingués un lligam personal, d'estudi o d'interès per a la població.

Per trobar els grans objectius no tinguérem cap problema per entendre'ns, volíem fer una revista oberta als components de les diverses seccions de l'entitat a més de les aportacions externes que poguessin establir-se. Calia definir com volíem que fos aquesta revista i començar l'aventura.

El gran problema, evidentment, era l'econòmic. No és gens fàcil tirar endavant una publicació periòdica pels diners que costa. Vam optar per fer una

revista amb contingut científic, de recerca, d'opinió, de valoració. No havíem de ser com un diari o una revista de divulgació informativa; el contingut havia d'ésser majoritàriament fruit del treball de recerca que s'estava fent a les seccions a través de les persones que les formaven, o bé de les aportacions sobre determinades temàtiques que ens arribessin. La nostra preocupació fou encamellar aquests objectius amb l'interès dels socis i dels argentonsins als quals volíem arribar. Vam optar per inserir propaganda a la revista cercant la fórmula d'associar els establiments que pagaven la propaganda al *Centre d'Estudis*. D'aquesta manera volíem apropar l'interès cultural amb el comercial, que ens servís com a referent de cara a la població.

No n'hi havia prou, però. Amb els anuncis dels establiments-associats col·laboradors, les aportacions de la quota de socis i el conveni amb l'Ajuntament, no era suficient per tirar endavant els quatre números anuals de la revista. El cop de mà que ens faltava fou donat per aportacions altruistes de persones molt vinculades a l'interès cultural del poble que combregaven amb el nostre objectiu com a *Centre d'Estudis*, i sense les quals *fons* no estaria allà on es troba avui.

De la mateixa manera que vàrem estar donant diverses voltes per posar-nos d'acord amb el nom que hauria de portar el *Centre d'Estudis*, i que amb un gran consens fou el de Jaume Clavell, també vam estar rumiant el nom de la revista. Volíem que tingués una vinculació amb el poble i amb el contingut que preteníem. *fons* fou un gran encert, des del nostre punt de

vista, ja que feia referència a la magnificència frètica del poble, on les fonts en són un símbol preservat fins avui pels Amics de les Fonts, i al mateix temps jugàvem amb les *Fonts històriques* en què els investigadors cerquen les dades per a realitzar els seus treballs. Ens posàrem d'acord ràpidament i aquest acord el férem extensiu a les diverses seccions de la revista: *llibres a raig, aigua clara, safareig...*

Explicat tot el procés, com es fa i desfà la revista?

Aquesta, per a mi, reflecteix una mica el tarannà de la manera de fer del *Centre d'Estudis*, és a dir, de la gent que hi estem col·laborant.

El que ens aplega a tots plegats és l'interès per la història, pel patrimoni, pel que es fa i es deixa de fer a la localitat, pel llegat dels nostres avantpassats, per la salvaguarda de totes aquelles petites i grans coses del poble, que passen des de l'arxiu d'una casa pairal a la protecció de la salvaguarda natural, de la reivindicació per a la protecció d'una obra arquitectònica a la recuperació de la memòria històrica. Tot això hem aconseguit fer-ho amb un gran equilibri ideològic, de respecte mutu entre tots plegats, tenint molt clar quina és la tasca del *Centre d'Estudis*. Això ens ha permès treballar conjuntament i planera persones ideològicament allunyades, practicar el consens i pactisme a petita escala, posant-nos d'acord en tot allò que veiem com a interès comú de la vila.

Vol dir que la revista, en definitiva, la fem entre tots. És més, la fem entre tots ampliada exponencialment. M'explico. És veri-

tat que el gruix de la publicació l'escrivim una mitjana de 12 a 14 persones, que coincideixen amb les vinculades a la junta del *Centre d'Estudis*. També és veritat, però, que des del primer dia hem volgut fer participar a tothom del nostre treball i per això, quan fem un article que tracte d'un aspecte concret, d'una entitat, d'una festa... demanem que siguin les persones vinculades amb aquests àmbits les que ens facin l'escrit ja que d'aquesta manera la informació és més directe i clarificadora. Són més de cent cinquanta les persones que han col·laborat fent articles per a la revista, per omplir les gairebé dues mil pàgines que portem escrites.

Les reunions de junta sempre serveixen per fer el seguiment de la revista, per tant, aquesta és una altra manera d'estar-hi vinculat.

Hi ha, però, altres feines ocultes. La de la correcció, feixuga per si mateixa, algú ha de llegir i corregir tota la paperassa abans de publicar-la. La de la compaginació, que si bé forma part de l'edició, ens ha donat el toc de gràcia a la revista. La de la distribució, etc.

Amb tot això ens trobem que arribem al número 50 i, una vegada més, entre tots, ens va semblar convenient fer participar directament les persones associades a l'entitat. És per això que en aquest número trobarem l'opinió de vint-i-cinc dones i vint-i-cinc homes, socis de l'entitat, sobre tres qüestions: Què enyores de l'Argentona d'abans? Què t'agrada més de l'Argentona d'avui dia? Que t'agradaria que tractéssim a la revista *fontes*?

Podrem copsar el sentir d'una

part important dels associats i de retruc de la població, que de ben segur ens servirà per millorar el contingut de la revista. I ja seran cinquanta persones més les que hauran ajudat a tirar endavant *fontes*.

Per acabar, diria que ens cal assolir un repte entre tots plegats. *fontes* ha estat present en aquests dotze anys i mig de vida -de moment és la Revista amb més anys de durada en la història de la vila (sense ser una revista de l'Ajuntament, com el *Capdecreus*)- i segur que ja ha deixat un pòsit per als futurs investigadors del poble, pel seu contingut, però caldria poder fer una ampliació de difusió, hauria d'arribar a molta més gent i hem de fer un esforç entre tots plegats per aconseguir-ho. A veure si en serem capaços!

QÜESTIONARI

Què enyores de l'Argentona d'abans?

Què t'agrada més de l'Argentona d'avui dia?

Que t'agradaria que tractéssim a la revista *fontes*?

FRANCESC ALSINA I CASTELLS

Argentona, 77 anys

Picant.

1. Les xerrades al carrer tot prenent la fresca.
2. Tornar a veure rajar la Font

JAUME AMETLLER I SERRA

Argentona, 48 anys

1. Sense cap mena de dubte, la calma. Abans no hi havia tants cotxes, podies aparcar on volguessis, jugaves més al carrer i, sobretot, no senties com ara, a primera hora del matí, el zum-zum dels cotxes que passen per l'autovia. Pensa que jo

de petit havia arribat a sentir el tren de Mataró! En aquest sentit hem perdut qualitat de vida. A nivell de festes: l'esplendor de l'època daurada de les catifes, els sopars populars del carrer Gran per la Festa Major, el cine Fòrum, carnestoltes.... En definitiva, la participació ciutadana, que era molt més àmplia i popular.

2. Díficil de contestar perquè ens hem deixat perdre tantes coses!: Can Doro, la terrassa de l'ajuntament (actual ajuntament)... Potser seria a nivell de serveis que òbviament hem millorat, més comerç i millor, l'accés a les vies de comunicació viàries. I l'esperit de l'associacionisme que encara no s'ha perdut.

3. El format actual ja m'agrada; potser faltaria una secció en què entressin les entitats locals o que se'n parlés. I afegir temes d'histò-

ria local més mediàtics.

FERRAN ARMENGOL I TAURAN

Mataró, 66 anys.

1. Com que no sóc "argentoní de tota la vida", m'és difícil fer aquesta valoració. Tot i això, buscant en els meus records de joventut enyoro el tramvia, l'ambient i els anissos de la Font Picant, els carrers plens de catifes per Corpus i, de ben segur, com passava a altres indrets, les tertúlies a la fresca i les passejades pel Baró de Viver i la colònia que en deien els vilatans o l'eixample que en diem ara.

2. El dinamisme de la societat civil, la quantitat d'entitats dispo-